

Ефективність навчання студентів значною мірою залежить від ступеня витривалості та інших фізичних якостей. Кожному відомо, що низький ступінь продуктивності призводить до швидкої втоми, збільшення помилок у роботі та несприйняття нового матеріалу. Навчальна діяльність студентів характеризується переважно пасивним станом, перебуванням в одній позі довгий час. Найважливіше завдання фізичного виховання у ВНЗ – формування у здобувача освіти інтересу та прагнення до фізичного самовдосконалення.

Висновки. Здоров'я має тісний зв'язок із фізичним розвитком організму, що являє собою процес становлення, формування й наступної зміни протягом життя морфофункціональних властивостей організму людини й заснованих фізичних якостей і здатностей [3].

Процес навчання студентів закладів вищої освіти розглядається як чинник стресу.

Враховуючи незадовільний фізичний стан більшості студентів, важливим є пошук шляхів до вирішення існуючої проблеми. Процес адаптації студентів у закладі вищої освіти є актуальним завданням сучасних ВНЗ, оскільки навантаження, що здійснюють негативний вплив на майбутніх фахівців здатні погіршувати навчання. Регулярні заняття руховою активністю, здатні позитивно впливати на покращення їхнього фізичного і психоемоційного стану.

Джерела

1. Завидівська Н. Шляхи оптимізації фізкультурно-спортивної діяльності студентів вищих навчальних закладів / Н. Завидівська, І. Ополонець // Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві: збірник наукових праць. – 2010. – №2 (10). – С. 50-54.
2. Павлюк Н. Б. Адаптація до навчання студентів першого курсу педагогічного вишу засобами фізичної культури: автореф. дис. ... канд. пед. наук. – Шуя, 2006. – 22 с.
3. Круцевич Т. Ю. Теорія і методика фізичного виховання і спорту / Т. Ю. Круцевич – Т. 2. – 13 с.
4. Мороз О. Особливості занять спортивно-оздоровчою аеробікою з групою чоловіків / О. Мороз // Оптимізація процесу фізичного виховання в системі освіти: матеріали Всеукр. наук. конф. – Тернопіль, 2003. – С. 74.

Сердюк Діана Олегівна

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Науковий керівник: Прохазка Ганна Анатоліївна, кандидат юридичних наук,

Полтавський юридичний інститут Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

КОНТРАХОДИ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Застосування контрзаходів як виду міжнародного примусу є одним із найгостріших і дискусійних питань не лише в доктрині міжнародного права, а й у практиці міждержавних відносин та діяльності міжнародних організацій. Тому, необхідно провести комплексне дослідження цього інституту, його правової природи, змісту та статусу в сучасному міжнародному праві.

У міжнародному праві право на колективну та індивідуальну самооборону традиційно розглядається як засіб забезпечення територіальної цілісності держав, а інші заходи впливу на держави-агресори майже завжди ігноруються. У сучасних умовах, коли основним засобом підтримання міжнародного миру та безпеки є відновлення територіальної цілісності невійськовими засобами, механізми санкціонування поведінки країн, які вчинили серйозні міжнародні порушення, потребують поглибленого та системного вивчення [1, с. 321].

Коптева наголошує, що їх складність пов'язана із високою ймовірністю зловживань, оскільки держава самостійно вирішує, чи використовувати їй подібні заходи, виходячи із суб'єктивної оцінки ситуації, що склалася [2, с. 90].

Контрзаходи – це елемент механізму міжнародно-правового примусу, що має застосовуватися до держави-правопорушниці. Їх правова природа відображається в тому факті, що контрзаходи завжди є відповіддю на міжнародний злочин, в іншому ж випадку, якби вони застосовувалися навпаки (самостійно, безвідносно до попередньої поведінки), то визнавалися б протиправними [3, с. 280].

Дж. Кроуфорд наводить наступні принципи застосування контрзаходів: 1) застосовуються лише до держави, що вчинила міжнародно-протиправну дію, і тим самим завдали шкоди потерпілому суб'єкту; 2) застосовуються лише постраждалими державами або міжнародними міжурядовими організаціями або ж від їх імені; 3) протиправний характер діяння повинен визначитися виключно відповідно до норм міжнародного права, а не норм національного; 4) єдиною метою застосування є відновлення законних прав та інтересів потерпілого, а також відшкодування матеріальної шкоди; 5) це має забезпечувати повернення до попереднього стану, що існував до вчинення міжнародного правопорушення [4, с. 69].

Існує думка, що надання права на контрзаходи лише потерпілій державі логічно призвело б до того, що контрзаходи здійснювалися б лише економічно чи військово потужними державами. Тому було б більш

доцільно, якби, окрім потерпілої держави, третя країна чи міжнародна організація мали право вживати контрзаходи, інакше це порушувало б принцип суверенної рівності держав [3, с. 281].

Загальні умови застосування контрзаходів викладені в розділі 2 частини третьої Статей «Імплементация міжнародної відповідальності держав». Відповідно до частини 1 статті 52 Статей про відповідальність держав за міжнародно-протиправні діяння передбачає, що до вжиття контрзаходів потерпіла держава зобов'язана вимагати від держави-порушниці виконання своїх зобов'язань, що випливають із відносин міжнародної відповідальності та повідомити цю державу про рішення застосувати контрзаходи та запропонувати провести переговори [5].

У міжнародному праві вже давно існує звичаєва норма, яка дозволяє державам, чії права порушуються через недотримання міжнародних договорів, вживати проти правопорушника контрзаходи, які не передбачають застосування сили. Таким чином, припинення виконання зобов'язань, передбачених міжнародними договорами, є різновидом контрзаходу, який має специфічні особливості, зумовлені постійним і миттєвим застосуванням [6].

Виходячи з викладеного, можна зробити висновок, що обов'язок потерпілої держави поставити перед державою-правопорушницею вимогу про виконання нею своїх зобов'язань, повідомити цю державу про рішення застосувати контрзаходи та запропонувати провести переговори є однією із найважливіших умов застосування контрзаходів.

Таким чином, одним із найбільш ефективних і дієвих засобів припинення злочину міжнародного примусу є контрзаходи, вжиті постраждалою країною або міжнародною міжурядовою організацією для захисту своїх законних прав та інтересів, компенсації збитків або відновлення порушеного міжнародного правопорядку.

Джерела

1. Малишева Ю. В. Відмежування понять «санкції» від суміжних понять «примусові заходи» та «контрзаходи» в міжнародному праві. Часопис Київського університету права. 2014. № 1. С. 320-324.
2. Коптева О. О. Міжнародно-правова відповідальність за порушення зобов'язань. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. 2014. № 1. С. 87-92.
3. Чернявський А. Л. Принципи та умови застосування контрзаходів у сучасному міжнародному праві. Проблеми законності. 2017. № 139. С. 278-285.
4. Кроуфорд, Д. Контрзаходи як тимчасові заходи. Європейський журнал міжнародного права. 1994. Т. 5. С. 65-76.
5. Грабович Т. А. Статті про відповідальність держав за міжнародно-протиправні діяння (2001): основа сучасного права міжнародної відповідальності. Науковий вісник публічного та приватного права. 2020. С. 240-245.
6. Чернявський А. Л. Критерії правомірності застосування контрзаходів у міжнародному праві. Правовий вісник Української академії банківської справи. 2008. № 1. С. 86-91.

Биба Назар Євгенович

Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник: Липовська Наталія Анатоліївна, доктор наук з державного управління, професор,
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

КАДРОВИЙ МЕНЕДЖМЕНТ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Кадровий менеджмент – це всі управлінські дії, що пов'язані з працівниками певного підприємства, організації чи державної установи, їх набором та управлінням.

Наразі, у час здійснення активних трансформаційних процесів у державі та суспільстві, зокрема дії воєнного стану, починає поставати питання щодо кадрового забезпечення та менеджменту в органах місцевого самоврядування.

Ефективність роботи системи органів місцевого самоврядування напряму залежить від кількісно-якісного складу людей, що там працюють, адже у сучасних умовах ведення господарської діяльності людини, держава, як працедавець має гарантувати працівнику весь комплекс соціальних, безпекових гарантій та належну оплату його праці. Тим не менш, під час дії правового режиму воєнного стану, виконання даних вимог є більш трудним, адже, фактично, держава повинна перш за все піклуватися про людей, що опинилися в складних життєвих обставинах у зв'язку із війною.

Важливим аспектом даного питання є й специфіка здійснення управлінських функцій в органах місцевого самоврядування під час війни, адже перед їх керівниками постають важливі питання щодо діяльності даних видів установ в умовах тимчасової окупації, викрадення представників державної влади, діяльності колаборантів та здійснення інших протиправних дій, націлених на знищення української державності та насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу, державою-агресором.

Доцільно зазначити й про принципи забезпечення кадрової політики в органах місцевого самоврядування. Отож до таких принципів, традиційно, відносять наступні:

- 1) Справедливість та послідовність.
- 2) Дотримання трудового законодавства.